

Zpravodaj

BJB Brniště

Červen 2022

15. ročník

*Přikryje tě svými perutěmi,
pod jeho křídly máš útočiště;
pavézou a krytem je ti jeho věrnost.*

Žalm 91:4

„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“

Galatským 5:22–23a

Milí bratři, milé sestry,

jsou to dva měsíce, co jsem se na stránkách Zpravodaje rozplývala nad Božím stvořením, krásou kolem nás, kterou Bůh pro nás stvořil, abychom se jí mohli kochat, a vidět tak i Jeho v Jeho díle. Měla jsem pocit, že bych snad od radosti z Boha mohla i létat.

Uběhly dva měsíce a na mě opět padl nějaký splín. Možná proto, že dnes zašlo slunce a přšelo. Ale celkově to na mě působí už pár dní. No jo. Naše lidská psychika je nesmírně proměnlivá. Jako to počasí. Jednou jsme nahoře, samá radost a svoboda, a pak zase dole, smutek a tíha všedních dní. Jsou chvíle, kdy si říkám, už aby přišel Ježíš. Kolik se toho změní! Už jen radost a světlo, láska a sláva Boží... Žádné slzy, bolest, války, další nemoci, ekonomické, sociální a politické krize... PO-KOJ! Život s Kristem naplno! Jak se těším!

Ale vzápětí mi mé svědomí začne připomínat lidi kolem mne, kteří ještě Krista neznají. Ano, moc bych chtěla, aby už Ježíš přišel. Ale je to ode mne sobecké. Já vím, kam půjdu, ale co oni? Co moje máma, táta, příbuzní, ale i sousedé tady ve vesnici a další a další lidé? Co bude s nimi? Bůh ví, proč ještě čeká, proč ještě nepřišel DEN D a s ním i Ježíš. Je to milost daná těm „druhým“, těm, kteří ještě neznají pravdu. Čas nalézt cestu, nalézt Krista. Zdá se ti to nefér? I ty bys už chtěl být s Kristem na oblaku? Ale ty i já, my jsme už dostali milost. My ji máme. Už víme, kam jdeme. Čas, který je nám dán tady na Zemi, než přijde Kristus, nemáme prožít se založenýma rukama a jen čekat, kdy si Ježíš pro nás přijde. Zůstáváme tu jako ukazatel směru, ukazatel na Boha.

Ted' když už bývá hezké počasí, hodně lidí vyráží na výlety. V dnešní době mnozí využívají různé aplikace, aby dorazili do cíle své cesty. Ale někdy tato vymoženost moderní doby selže, třeba se vybije baterka v mobilu nebo není signál, a pak každý rád, stejně jako my dříve narození a moderní technikou tolik nepostižení, využije starého způsobu orientace v terénu, tedy turistického značení a ukazatelů směru. Ty fungují většinou spolehlivě, pokud je neničí vandalové, nebo nejsme prostě nepozorní. Jednoduché šipky ukazují směr, kde se náš cíl nachází, a barevné značky nás pak vedou až k němu.

Každý z nás by měl být takovou značkou, ukazatelem směru. Ne každý je povolán k tomu být kazatelem nebo misionářem. Ale každý z nás je ukazatelem směru či značkou, která vymezuje směr k cíli. V našich každodenních životech by měli lidé vidět Krista. Na našem charakteru, v našem jednání. Každý z nás byl obdarován. Obdarován milostí a Duchem svatým. Tento měsíc si budeme připomínat vylití Ducha svatého. Duch svatý v nás působí, když mu dáme prostor, a proměňuje nás do podoby Kristovy. Náš charakter se mění, i způsob myšlení a jed-

nání. Neseme ovoce. Ovoce Ducha svatého.

Možná si řeknete, jo, to známe, to slyšíme v kázání každou chvíli. Ale přesto jsou to slova, která si musíme stále připomínat, protože v tom selháváme, a pak nejsme těmi ukazateli směru, ukazateli na Krista, ale na sebe.

Na jiném místě Pavel píše:

„Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost. A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení. Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost;“ Efezským 4:29–31

Pavel píše křesťanům, a přesto jim musí připomínat tyto věci, protože ví, jak selhávají a zarmucují tak Ducha svatého. Znovu a znovu:

I vy jste dříve tak žili. Ale nyní odhodte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst. Neobelhávejte jeden druhého, svlečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovoje podle obrazu svého Stvořitele... Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti... Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, čiňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Koloským 3:7–17

Všechny tyto věci nám říkají, jak být směrovkou ve svém životě pro lidi okolo nás. Jednoho dne přijde ten den, kdy odejdeme z tohoto světa. A pokud to bude smrtí, pak chci, aby lidé na mém pohřbu mohli říci něco jako: „Ano, patřila a sloužila živému Bohu.“ Pokud odejdu s Ježíšem při Jeho druhém příchodu, pak chci slyšet z Božích úst: „*Správně, služebníku dobrý a věrný, ... vejdi a raduj se u svého pána.*“ (Matouš 25:21) V ten den nechci před něj předstoupit s prázdnou. Majetek si do nebe nevezmu. A přece mohu odejít do nebe bohatá tím, že splním úkol a svým příkladem a svědectvím ukážu směr a přivedu k Bohu další lidi.

Vše, co mám, a vše, co jsem, jsem a mám z Boží milosti. A vše to chci dát Bohu, ať si to použije, jak potřebuje v čase, který ještě zbývá. Díky Bohu, že on to s námi nevzdává, když my selháváme. Přijde, popouká bolínko, pozvedne a řekne: „Jdi to zkusit znovu.“ Tak ukazujeme směr. Znovu a znovu. Dál a dál. Dokud máme sil a dokud zbývá čas.

Bůh je s námi.

Martina

Ohlasy ze setkání staršovstva v květnu

Setkání staršovstva se konalo ve středu 25. 5. 2022 od 17:30 v Oáze. Sešli jsme se v plném počtu. Setkání vedl kazatel J. Šimek, na úvod četl z Galatským 6:2.5, poté jsme se společně modlili.

Naplánovali jsme program setkání na červen
Sborové věci, akce:

- Křty – Jirka Šimek informoval o tom, že v rámci dorostu máme tři zájemkyně o křest – Zuzanu Bártovou, Hanu Matysovou a Simonu Tresovou. Křty jsou plánovány na neděli 10. 7. 2022, kdy by děvčata řekla i svá svědectví.
- Koncert skupiny Vinesong – probírali jsme koncert skupiny Vinesong a organizační věci s tím spojené.
- Probírali jsme pastorační věci.
- Google kalendář sboru – v rámci toho, že YMCA Sever nám starším nasdílela svůj kalendář akcí, bychom chtěli nasdílet kalendář sboru (Google kalendář) zase vedoucím YMCA Sever, aby měli v rámci plánování akcí YMCA přehled o sborových akcích v rámci jednoho elektronického kalendáře.
- Body na sborové shromáždění v červnu – máme pouze dva body:
 - domluvit se na termínech úklidů sborové budovy
 - informace ze setkání sborové rady – shrnutí projednaných bodů.

Na závěr jsme se společně modlili.

Sepsal

Jiří Jíra

.....

NA NÁVŠTĚVĚ U...

Na návštěvě u Aničky Němcové

Spolu s Aničkou nás přivítaly i její 2 fenky, Sandy a Jessinka.

Aničko, chci se tě už dlouho zeptat, odkud vlastně pocházíš?

Vyrůstala jsem v Zakarpatské oblasti, je to takový trojúhelník ukrajinsko-rumunsko-maďarských hranic. U rumunských hranic je taková malá vesnička, Dilove se to jmenuje, a tam jsem vyrůstala.

Máš sourozence?

Mám 2 bratry a 2 sestry. Jedna sestra a jeden bratr žijí tady v Česku a ti

druzí na Ukrajině.

Když jsi odešla z Ukrajiny do Česka, kolik ti bylo let?

Bylo mi 25 let. Bylo to v době, kdy jsem se rozešla se svým prvním mužem, on tedy pak umřel, ale když jsme spolu žili, tak pil a nebylo to dobré. Já jsem hodně pracovala, chodila jsem 10 km do práce, i v zimě, protože ráno tam nic nejelo. Zpátky nás někdo vzal nebo autobusem. Měli jsme v tu dobu 2 malé děti a v práci byla výhodná příležitost odejít, že bych dostala odstupné, tak jsem skončila, za odstupné jsem si udělala pas, doklady a odjela do Čech. Tady už byla tátova sestřenice a sestra. Chtěla jsem tady vydělávat peníze a posílat je na Ukrajinu mámě. Děti musely zůstat tam.

Pak jsem tady poznala jednoho Pražáka, vzali jsme se, měli jsme spolu dceru a on pak už nechtěl, aby moje děti šly sem. Nemohla jsem ani odjet zpátky, protože bych zase neviděla tuto dceru. Říkala jsem si, že když zůstanu tady, tak alespoň uvidím vyrůstat tuto svoji holku.

Potom jsme se rozvedli, já šla bydlet na ubytovnu, dělala jsem na benzínce a poznala jsem tam jednoho Slováka. Já jsem vždycky přitahovala muže podobného typu. On byl sice dobrý, jezdil kamionem, když byl pryč, na cestách, bylo všechno dobrý, psali jsme si a tak, ale jakmile byl tady, pil. Jakmile přijel domů, v pátek basu piva a do neděle to vypil. Jak se opil, byl agresivní. Já jsem říkala, už ne. Byl na mě zlej, říkal mi, že jsem tlustá a podobně. Bylo to s ním těžký. Někdy mě i zbil. Neměla jsem kam jít, sehnat byt bylo drahé. Ale už jsem s ním nechtěla žít.

Jak jsi poznala svého muže, životní lásku, jestli to tak můžeme říct? Toho, který byl i na tvém křtu?

Našla jsem si na Facebooku skupinu Samota je zlá. Já jsem na FB v různých takových skupinách, třeba Zahrádkáři, Kutilové, apod. No a tam psal ten můj manžel (budoucí), že mu umřela manželka, tak jsme si psali a já se ho zeptala, jestli kouří, pije. Pak jsme si začali psát soukromé zprávy a tam už jsme se více poznávali a viděla jsem, že je to jiný chlap, než jsem doposud potkávala. Pak jsme se sešli a za čas jsme spolu začali bydlet, odešla jsem od kamioňáka k Jardovi. A byli jsme spolu 5 let, než mi loni umřel.

S Jardou jsme se měli moc rádi, rozuměli jsme si, věřím, že mi ho poslal Bůh. Časem jsme se vzali. Za těch 5 let, co jsme byli spolu, jsme se nikdy nepohádali, nebylo o čem, ve všem jsme si vyhověli, domluvili jsme se. Pro mě bylo nejdůležitější, že nepil, nekouřil, byl starší, rozumnější. 10 let se staral o postiženou manželku. Věděla jsem, že kdyby se se mnou něco stalo, měla bych se o koho opřít.

A co ty tvoje 3 děti?

Syn a dcera zůstali na Ukrajině s mojí mámou, nechtěli ji tam nechat samotnou. Vyrůstali s babičkou.

Nedávno tady byli u sestry, když začala válka, byli i u bráchy. Ale teď budou už odjíždět domů na Ukrajinu, mamince je 73 let a ona chce domů. Bydlí na té Podkarpatské Ukrajině a tam je to teď klidnější. Dceři, která je tady v Česku, té je 22 let. Jsme v kontaktu, jezdí sem. Žije s přítelem, který pracuje, ona ještě chodí do školy.

Aničko, a jak ty jsi vlastně uvěřila v Boha? Ty jsi vyrůstala ve víře?

Vyrůstala jsem v pravoslavné rodině, naši chodili do kostela, světili různé svátky. Já jsem ty věci vůbec nechápala. Nerozuměla jsem tomu, proč já mám líbat kříž, proč mám líbat ty ikony, proč já mám líbat nějakého faráře, když je to člověk jako já. Já jsem věřila v Boha, ale byly věci, které mi nedaly spát.

Ale bylo těžké to s někým probrat, protože hned mi říkali, ty nevěříš v Boha, atd.

No, a tak jsem dlouho nikam nechodila, až jsem poznala Hanku Šulcovou. Bydlely jsme blízko sebe. Jarda, manžel, mi vyprávěl, jaká to byla dobrá sestřička (zdravotní), jak pomáhala lidem, jak se starala o jeho manželku, i v noci šla píchnout injekci, a tak. A já si řekla, teď by bylo načase, kdybych jí alespoň něco oplatila. Pracovala jsem v Peny ve Stráži a nabídla jsem jí, že jí budu nakupovat. Chodila jsem jí i pro obědy. Nemohla jsem vidět, jak ona, shrbená babička, tahá ještě batoh s nákupem.

K Hance chodil Jirka Šimek a vyprávěl o víře, o křtu, o Bohu a tak, ale já jsem mu říkala, třeba jednou to přijmu, ale chce to čas. Člověk si ty věci potřebuje srovnat v hlavě i v srdci. Měla jsem partnera, tak co on na to a tak.

A co na to tvůj manžel Jarda?

On řekl, mně je to jedno, chod' si tam, věř si, ale mě do ničeho nenuť. Dal mi v tom svobodu.

A když Hanka zemřela, tak jsem poprvé přijela do sboru do Brniště. A říkám, tady to je taková OÁZA KLIDU, který potřebuju. Tam něco zářilo, ani jsem nevěděla co. Pak jsem se spojila s Petrou Boučkovou a jezdily jsme spolu do Brniště. Dozrál čas a rozhodla jsem se nechat pokřtít.

Ano, pamatujeme si ten tvůj křest, jak jsi tam tančila radostí...

Ano, a tam byl i Jarda, můj manžel, říkal, že tam nepůjde, ale nakonec mě překvapil, řekl, že půjde a udělal mi tím velkou radost. Bylo to od něho moc hezký. Byl moc hodnej.

Co tě vlastně oslovilo u nás v Brništi? Říkalas, že u pravoslavné církve ti nebylo plno věcí jasných.

No, oslovilo mě, že tady je taková svoboda, volnost, nikdo nikoho do ničeho nenuť.

Co ti víra v Boha přinesla do života?

Ten klid, to vyrovnání, takovou jistotu, nemusím se nervovat, jsem v Jeho rukách. Člověk si nemůže naplánovat nic. Bůh je plánovač mého života.

Martina Berková

SVĚDECTVÍ**Milí čtenáři sborového Zpravodaje,**

píši ještě několik vzpomínek, co jsem prožíval po zkušenosti obrácení ke Kristu, když jsem se vracel z vojny do civilního života. Vracel jsem se do zaměstnání bagristy do oceláren na Kladně, kde jsem dříve žil světským životem bez Boha. Jak obstojím nyní mezi nevěřícími, se kterými jsem býval zajedno? Zrovna když píšu tyto vzpomínky, četli jsme si s manželkou úvahu ze Slova života od Davida Slámy. Dovoďte, abych vám ji připomněl:

Nepodlehnete většině, pokud páchá zlo! „Nepřidáš se k většině, páchá-li zlo. Nebudeš vypovídat ve sporu s ohledem na většinu a převracet právo.“ Exodus 23:2

Kdo by neznal sílu tlaku okolí. Ve škole učitel položí otázku, většina se hlásí k určité odpovědi a ten, kdo si myslí opak, váhá, jestli přece jen také nezvednout ruku, když se hlásí téměř všichni ostatní. Můžeme se ocitnout v pokušení přidat se k většině, když dělá zlo (přidat se ke kolegovi pomlouvajícímu vedoucího, k nepěkným řečem o manželovi, manželce, k odsuzování určitého etnika, šikanování...). Není jednoduché zůstat mimo, stát proti ostatním, být pro ně „zlým svědomím“, že nejednají dobře. Čemu věří většina, co dělá většina, z toho se často stane norma, to, čemu se říká „normální“, přijatelné. Nemusí to tak ale být... Bůh nás vyzývá, abychom měli odvahu stát na tom, co je spravedlivé, dobré. Chce, abychom znali Jeho normy a stáli na nich. Jozue a Káleb stáli také pod tlakem, sami proti ostatním zvědům, kteří Izraeli pohaněli zaslíbenou zemi, a pak také proti celému národu. Ale nepodlehli, protože „byli jiného ducha“. (Numeri 14:24) Důvěřovali Bohu, spolehli se na Jeho zaslíbení. Vyprošujme si sílu obstát v tlaku okolí, zůstat pevní v tom, co je dobré. Co je dobré podle Boha, Jeho slova. Prosme o milost, aby náš postoj a slova mohly být pro druhé svědectvím a světlem o něčem lepším, než oni znají, o Bohu, který je dobrý.

S návratem do civilního zaměstnání jsem měl určité obavy,

abych obstál. Dnes po zkušenostech s Bohem se divím, proč jsem se obával. Vždyť tam budu s Ním. Na vojně jsem byl plně zapojen do mládeže. Pán Bůh použil bratislavskou mládež, aby mě k sobě obrátil a posiloval. Dal mi prožívat ve sboru tak silně moc Jeho slova, že jsem se až vnitřně chvěl. Do Kladna jsem se vracel s rozhodnutím, že nejdříve vyhledám ve městě živý probuzený sbor a budu jezdit také do Prahy do našeho baptistického sboru na Vinohradech. Vždyť jsem prožil, co znamená církev, společenství bratří a sester a vzájemná podpora. Hned jsem našel sbor Církve bratrské a zase úžasnou mládež, která mne přijala do svého středu. Omezil jsem vysedávání v restauracích, kde jsem se stravoval, a veškerý volný čas jsem věnoval životu ve sboru a křesťanským přátelům.

V zaměstnání si hned všimli změny způsobu života. Ptali se mne: „Co se s tebou, Karle, na vojně stalo?“ Vzpomínám si na příhodu při údržbě bagrů. Právě jsme vyměňovali lana a poslali nás do skladu pro nová. Tam jsme se pro nějaké problémy zdrželi a mistr se na nás obořil, kde jsme byli tak dlouho. „Že jste byli v závodní kantýně!“ Kluci se odvolávali na mě: „Vždyť Karel byl s náma, a ten nelže.“ Byl jsem překvapen, proč se mnou obhajovali. Ne že bych byl vždy úplně příkladný. Vzpomínám si na jinou situaci, když už jsem pracoval na odloučeném pracovišti mimo závod a město, kde jsme vykládali na haldy železnou rudu nebo vápenec do vysokých pecí. Zrovna byla neděle a nepřistavili mi k vykládce a nakládce žádné vagóny, a tak jsem se vzdálil z pracoviště a šel do shromáždění na slavnost. To jsem neměl dělat, protože jsem pak měl výčitky, že to poškodí mé svědectví, o které jsem se snažil nejen slovy, ale i životem.

Nezpomínám si, že bych měl nějaké protivenství v zaměstnání. Spíše jsem měl problém s ubytováním v podnájmu, kde mi paní domácí občas do místnosti ubytovala ještě jednoho nebo dva brigádníky, kteří se v pozdních hodinách vraceli opilí z restaurace a chtěli si se mnou povídat. Ale o takové diskuze jsem nestál. Byla to i taková doba seznamování se s děvčaty. Toužil jsem po vážné známosti s dívkou, se kterou bych se mohl oženit. Už na vojně v bratislavské mládeži jsem občas některou dívku vyprovázel po mládeži domů. Když jsem končil vojnu, jedna mi nabídla, zda by si se mnou mohla dopisovat. Že si budeme psát o životě v mládeži a ve sboru. Když se naše korespondence stávala osobnější a z mé strany nebyla ta jiskra zamilovanosti, dopisování jsem ukončil. Zřejmě jsem to měl udělat už dříve, protože u ní vznikla naděje na vážnou známost a bylo to pro ni zraňující. Je to i pro vás, milí mladí bratři, přímná rada.

Doba tříleté brigády na Kladně byla pro mne náročná – nepřetržitý provoz, noční i nedělní směny, a tak setkávání ve shromáždění v mládeži byla pro mne oáza. (Tak jsme si pojmenovali i naši modlitebnu v Brništi.) Jak v Bratislavě, tak i na Kladně Pán použil mládež, aby mě nasměroval do duchovní služby. Ve sboru jsme jako mládež sloužili

zpěvem a svědectvími. Někteří mládežníci chodili do hudebky na hodiny zpěvu, a tak jsem se také přihlásil. Učitelka mě vyzvala k zazpívání nějaké písně a pak řekla, že by se s mým hlasem dalo ještě něco dělat. Také mi položila otázku, zda nechci být knězem, který při liturgii v kostele zpívá. Takových podnětů pro uvažování, co budu dělat po ukončení brigády, bylo více. Třeba jedna starší sestra ve sboru, když jsem měl při slavnosti svědectví, se mě ptala, jestli neuvažuji o kazatelské službě. Také se ve sboru Církve bratrské na Kladně objevil bratr Vlastimil Pospíšil z naší církve, který právě ukončil teologickou fakultu, který mne přímo vyzval, abych to zkusil. Dokonce jeden z kladenských mládežníků se v té době hlásil na studium kazatele. Radil jsem se s některými kazateli a začal jsem se za správné rozhodnutí modlit. Když jsem se dozvěděl, že bych mohl být přijat na teologickou fakultu i bez maturity, viděl jsem v tom otevírající se dveře, ale pořád jsem o sobě pochyboval. Začal jsem se intenzivně připravovat. Chodil jsem na hodiny němčiny a začal číst teologickou literaturu. Stal se zážrak – byl jsem na teologickou fakultu přijat. Už se vzpomínkami končím.

Váš bratr v Kristu

Karel Kuc

MÁ „PRVNÍ LÁSKA“ K BOHU

Poněkud jsem zapoměla oslovit někoho z vás, aby napsal své svědectví, tedy o své „první lásce“ k Bohu. Nezbývá nic jiného, než že vám napíšu svoje.

Vyrůstala jsem v nevěřící rodině. Babička sice později tvrdila, že je členkou husitské církve, i já jsem byla v husitské církvi pokřtěna, ale nikdy jsme v kostele nebyly jinak než na „kulturní“ prohlídce.

Moji rodiče se rozvedli, když mi byli tři roky, a mamka se spolu se mnou přestěhovala zpět k rodičům. Víceméně mne vychovávala babička. V Boha jsem nevěřila. Bibli jsme doma neměli. Co jsem znala z prohlídek kostelů, byla křížová cesta. Ježíš byl pro mne hodný člověk, který ale umřel na kříži. Tečka. O zmrtvýchvstání a o tom, že žije, jsem nic nevěděla. Nějak mi to z těch výkladů o křížové cestě uniklo.

Boha jsem nehledala. Myslela jsem, že jestli opravdu je, o mne by neměl zájem, protože jsem si připadala před ním špinavá. Ale život, který jsem žila a viděla kolem sebe, mne neuspokojoval. Tady musí být něco víc. To přece nejde prožít x let na zemi, často v bolesti a trápení, a pak konec. Člověk se rozplyne v nekonečnu vesmíru?! To

pak život nemá cenu žít. Pokud není něco po životě. Pokud není něco, co dá tomuto životu smysl.

Pak ale moje nejlepší kamarádka začala číst Bibli a vést rozhovory s věřící spolužačkou. Nevěnovala jsem jim pozornost. Nakonec jsem se po letech na gymplu rozhodla, že přečíst Bibli přece patří ke kulturní vzdělanosti každého člověka, a tak jsem si ji od ní půjčila. Poradila mi začít číst Nový zákon. Četla jsem ji tajně. Ukrývala pod postelí. Nevím, jestli jsem se za to styděla, a nebo se bála, že dělám něco špatného. Byly ale prázdniny a já toho moc nepřečetla. Nebyl čas.

Pak přišla má kamarádka, že na náměstí budou nějací křesťané a že tam chce jít. No, nebyla jsem nadšená, ale co by člověk neudělal pro nejlepší kamarádku.

Ale to mě dostalo. Poprvé jsem slyšela, že je Ježíš živý a že mění lidské životy. Jeden bývalý feťák tam měl svědectví o tom, jak Bůh změnil jeho život. Nesmírně mě to oslovilo. Když mohl změnit takového člověka, může změnit i mne. Dostala jsem knížečku Janovo evangelium. Jelikož bylo malé, mohla jsem si ho brát s sebou a číst kdekoli, spíše než velkou Bibli. Tak jsem to brzy přečetla. Byla jsem tou dobou s mámou na prázdninách u jejího přítele ve vesnici několik kilometrů od Olomouce. Pravidelně jsem ale jezdila na kole do Olomouce za kamarádkou „něco podnikat“. Cestou jsem přemýšlela nad tím, co jsem četla. Zastavovala se u křížifixu u cesty a přemýšlela nad tím, kdo tam visí a že tam visí i za mne. Ta věřící spolužačka mi nahrála nějaké křesťanské písně, které jsem hodně poslouchala. V jedné se zpívalo:

*„Hřebíkem na kříž, přibili Krista,
takový lidí jak ty a já.*

*Dnes už to vím, dnes si to přiznám,
za moje hříchy, abych žil v nebi, on umíral.“*

A já pochopila, jak skutečný je ten příběh Ježíše Krista. Uvědomila jsem si svou hříšnost, protože kdybych žila v té jeho době, určitě bych to byla i já, kdo by křičel: UKŘÍŽUJ!

Chtěla jsem přijmout Krista, ale nevěděla, jak na to. Na konci knížečky byla sice modlitba přijetí, ale mě přišlo, že se nic nezměnilo. Já chtěla víc.

Má kamarádka jednou v neděli šla k těm křesťanům, kteří se scházeli v areálu vysoké školy. Byli to sourozenci z Křesťanského společenství. Přijala tam Krista a celá zářila a nadšeně vyprávěla o své zkušenosti a jaké je to tam super. Za čtrnáct dní jsem šla s ní. Jedna sestřička se se mnou šla modlit na chodbu. Já jsem očekávala, že jako má kamarádka budu padat do tmy a pak světlo... Ale nic takového se nestalo. Trochu mne to zklamalo. Zase nic. Copak mne Bůh nechce!?

Pak jsme začali zpívat písně chval. Najednou jsem se rozbrečela jak alík. Ale přitom se i nehorázně smála. Já měla takovou radost. Najednou jsem to věděla: Bůh mne přijal!!! Jsem Jeho! Jsem Boží dítě!

Ještě ten den jsem byla i pokřtěna. A byla za to Bohu vždy vděčná, protože ty emoce bych si dokázala nějak vyvrátit, ale to, že jsem se

nechala pokřtít, bylo jako můj podpis na smlouvě mezi mnou a Bohem, a to už nešlo odmáznout. Dala jsem se Bohu, jsem Jeho.

Dny radosti a nadšení vystřídaly dny zápasů. Před maturitou mi mamka zakázala chodit do shromáždění, na skupinky. Ani mě nesměli křesťané navštěvovat. Bylo to těžké, bylo to dlouhé. Ale já se držela Boha jako klíště. Už jsem nechtěla zpět. Přestože jsem měla dobré známky, rozhodla jsem se, že na vysokou školu nepůjdu. Chtěla jsem studovat Bibli a sloužit Bohu. Tak jsem šla na Biblickou školu a pak dál a dál, tak jak mne Bůh vedl.

Po celý život mi Bůh byl vždy věrný, i když já jsem selhávala. Stále se učím vnímat to, že v nejtěžších chvílích mne nese v náručí. Jako tehdy i dnes toužím, aby mne proměňoval, protože vím, že je to ještě hodně potřeba. Čím dál tím víc vnímám, jak jsem nic bez něj. Apoštol Pavel, když hovořil k Athéňanům, citoval nějaké jejich básníky (Skutky 17:28): „*Neboť v něm (v Bohu) žijeme, pohybujeme se, jsme.*“ Jeden z anglických překladů říká: „*V něm máme své bytí.*“ Vnímám to jako pravdu o Bohu a svém životě. V něm je mé bytí. Jen v něm dává můj život smysl.

Martina

ZE SBOROVÉ KNIHOVNY

Kolektiv autorek: *Odvážná (Ty jsi Bůh, který mi věří)*

Zajímavé čtení nejen pro ženy!!

Další příběhy žen z českého prostředí. Jsou zde vylíčeny zážitky nebo situace, ve kterých autorky zakoušely strach, pochybnosti či nejistotu.

Byly postaveny před rozhodnutí: buď budou bojovat, riskovat, udělají krok do neznáma, přijmou výzvy stojící před nimi, a nakonec třeba zvítězí, anebo se stáhnou, utečou, zůstanou vězet v zajatých koležích, stereotypch i nesplněných snech a přáních. Budou mít dostatek odvahy k tomu, aby čelily strachu, opustily své jistoty, svou komfortní zónu a nakonec získaly něco lepšího? Odkud vezmou sílu, kterou k tomu potřebují?

Všechny příběhy jsou motivující a inspirativní. Odhalí vám opravdový zdroj síly a odvahy, kterou každá z nás dennodenně potřebuje. Přesvědčí vás zároveň o tom, že stojí za to být ODVÁŽNÁ!

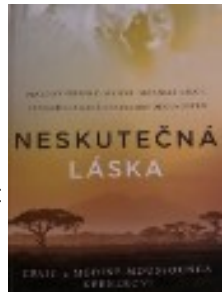

Craig a Médine Moussounga Keenerovi: Neskutečná láska

Pravdivý příběh o africké občanské válce, zázracích a naději navzdory okolnostem.

Plachý akademik Craig poprvé potkal Médine, krásnou doktorandku ze střední Afriky, během své služby na kampusu Dukeovy univerzity. Stali se z nich blízcí přátelé, ale teprve poté, co se Médine vrátila domů a Craigovo vlastní srdce bylo zahojeno z krachu jeho manželství, si uvědomil, co k Médine cítí. V Kongu však propukla občanská válka a Médine musela čelit pro nás nepředstavitelným hrůzám války, kde není rozdílu mezi přítelem a nepřítelem, nemocem a všudypřítomné korupci, zatímco Craig většinu času ani nevěděl, jestli je Médine naživu.

Jejich příběh je částečně romantický, částečně dobrodružný, každopádně se ale jedná o nezapomenutelnou cestu plnou zázraků vedoucí k neskutečné lásce. Uvidíte, že vás uchvátí Bůh, jehož velká láska ke každému z nás vždy všechno překoná.

Růžena Kucová

BIBLICKÝ KVÍZ

Dnes nám tu nezbylo moc místa, tak aspoň dvě otázky k pátrání.

1. *Kolikrát denně se modlil Daniel, když král Darjaveš zakázal se modlit k Bohu?*
 - a. *Pětkrát*
 - b. *Třikrát*
 - c. *Jednou*
 - d. *Sedmkrát*

2. *Co musí podle Jana v jeho první epištole dělat ten, kdo zůstává v Kristu?*
 - a. *Dodržovat přikázání*
 - b. *Milovat všechny lidi*
 - c. *Žít jako žil On*
 - d. *Opustit otce i matku*

*Správné odpovědi z minulého čísla:
1a, 2d, 3c, 4b, 5d, 6c, 7c, 8c, 9c, 10d*

Martina

VINESONG

SRDEČNĚ VÁS ZVEME
NA KONCERT SKUPINY

VINESONG

KTERÝ SE USKUTEČNÍ
VE STŘEDU 1.6.2022 V 17 HODIN
V MODLITEBNĚ BJB BRNIŠTĚ 13.

MORE INFO AT
VINESONG.COM

ADMISSION
FREE

Rozhovory nad Biblí

každé úterý v 18:00
v Oáze

Téma:

Lukášovo evangelium
Bůh a jeho vlastnosti

Mládež

pátek 19:30

3.6. -

10.6. Anet

17.6. Vítek

24.6. -

Dorost

čtvrtek 17:00

2.6. Anička

9.6. Jirka

16.6. -

pá 24.6. opékání v Petrovicích

30.6. -

Skupinky

Skupinka v Novém Boru:

-

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:

každé pondělí v 17:30

Skupinka v Mimoni:

čtvrtek 9. a 23.6. v 18:00

Skupinka „Východní“:

dle domluvy

Nedělní bohoslužby

5.6. vedení i kázání: Štefan Halža

12.6. vedení : Jiří Šimek

Návštěva z Poštovic

19.6. vedení i kázání: Jiří Šimek

26.6. vedení: Jiří Šimek

slovíčko nejen pro děti: Jiří Šimek

**Nedělní škola
pro děti 3–10 let
v klubovně v 1. patře**

5.6. -

12.6. Anička

19.6. Petra

26.6. slovíčko nejen pro děti: Jiří Šimek
(Davidovo pokání)

AKCE SBORU:

Středa 1.6. Koncert skupiny Vinesong v 17:00
 2.-5.6. Sborová chata
 Neděle 12.6. Po skončení bohoslužeb společný oběd a poté sborová hodina
 Středa 15.6. Setkání staršovstva v 17:30
 Neděle 26.6. Zakončení školního roku u Šimků na zahradě po skončení bohoslužeb se závěrečnou hrou pro děti a jejich doprovod

DALŠÍ AKCE:**TAXISLUŽBA:**

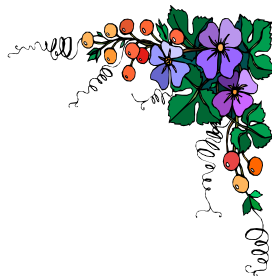
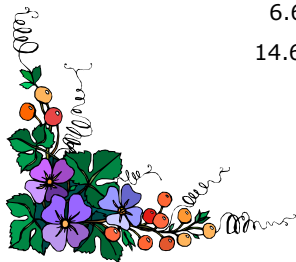
David Matys, tel. 724 066 686

.....

BLAHOPŘEJEME

Narozeniny tento měsíc slaví:

1.6. Marie Matysová
 6.6. Lukáš Kuc
 14.6. Jiří Jíra

.....

Vydalo BJB Brniště pro svou vnitřní potřebu
Šéfredaktor: Martina Matysová, martina.matys@bjb-brniste.cz, 607 705 926

Korektura: Hana Kucová

Tisk: David Matys

Uzávěrka příštího čísla je ve čtvrtek 23.6.2022

Tento Zpravodaj je k přečtení i ke stažení na našich internetových stránkách:

www.bjb-brniste.cz